

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 St 274553 26 Res
Zenica, 30.06.2026.godine

Općinski sud u Zenici, sudija Dino Aličić, u pravnoj stvari predlagača Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, koju zastupa premijer Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o prijedlogu za otvaranje postupka vanredne uprave nad pravnim licem privredno društvo Nova Željezara Zenica d.o.o. Zenica, sa sjedištem u Zenici, Bulevar kralja Tvrtka I broj 17, matični broj 43-01-0364-09, porezni identifikacioni broj 4218019500004, van ročišta, dana 30.06.2026.godine, donio je

RJEŠENJE

I

Nalaže se predlagaču da ispravi i dopuni prijedlog za otvaranje postupka vanredne uprave broj 949/2026 od 19.06.2026.godine, na način da:

- dopuni tačku c) Prijedloga, tako što će da navede i dostavi konkretne dokaze o sistemskim posljedicama neuređenog stečaja,
- dopuni tačku d) Prijedloga, tako što će da navede i dostavi popis poznatih povjerilaca i osiguranja,
- dopuni tačku e) Prijedloga, tako što će da navede i dostavi konkretne podatke o zaposlenima, dobavljačima, javnim prihodima, kritičnim ugovorima, dozvolama i koncesijama,
- dopuni tačku h) Prijedloga, tako što će da navede konkretan prijedlog lica koje je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine imenovala za vanrednog upravnika,
- na ime predujma za pokriće troškova postupka uplati novčani iznos od 20.000,00 KM, koji je dužan uplatiti na depozitni račun ovog suda broj: 134-010-00000-44837 otvoren kod ASA Banke d.d. Sarajevo, te sudu dostaviti dokaz o uplati.

Ispravljeni i dopunjeni prijedlog i priloge, predlagač je dužan dostaviti ovom sudu u dva primjerka, najkasnije u roku od 8 dana od dana prijema ovog rješenja, sa pozivom na broj predmeta 43 0 St 274553 26 Res.

II

Ovo rješenje će se odmah dostaviti predlagaču, te javno objaviti na web stranici suda.

Obrazloženje

Prijedlogom od 19.06.2026.godine, predloženo je otvaranje postupka vanredne uprave nad gore označenim društvom.

Za ispitivanje ispravnosti i potpunosti (urednosti) podnesenog prijedloga, relevantne odredbe glase:

Odredba člana 13. st. 1. Zakona o postupku vanredne uprave u privrednom društvu Nova Željezara Zenica d.o.o. Zenica od posebnog sistemskog značaja za Federaciju Bosne i

Hercegovine („Službene novine F BiH“, broj: 45/26, u daljem tekstu: ZOPVU), propisuje da prijedlog za otvaranje postupka mora sadržavati:

- a) podatke o dužniku i povezanim društvima čije je dobrovoljno učešće u mjerama restrukturiranja relevantno;
- b) opis platežne nesposobnosti ili prijeteće platežne nesposobnosti;
- c) dokaze o sistemskim posljedicama neuređenog stečaja, kada su relevantni za odlučivanje;
- d) popis poznatih povjerilaca, osiguranja, sudskih i izvršnih postupaka;
- e) podatke o zaposlenima, dobavljačima, javnim prihodima, kritičnim ugovorima, dozvolama i koncesijama;
- f) prijedlog trajanja moratorija;
- g) podatke o svim pokrenutim ili otvorenim predstečajnim, prethodnim stečajnim, stečajnim, likvidacionim, izvršnim i drugim postupcima koji mogu uticati na imovinu, poslovanje ili restrukturiranje dužnika;
- h) prijedlog lica koje je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine imenovala za vanrednog upravnika ili prijedlog da sud zatraži imenovanje od Vlade u roku propisanom ovim zakonom;
- i) dokaz o uplati predujma troškova, ako sud odredi predujam.

Relevantne su i odredbe čl. 21. st. 2. ZOPVU, koje propisuju sadržaj rješenja o otvaranju postupka.

Odredba člana 13. st. 2. ZOPVU, propisuje da sud može dopustiti da se pojedina dokumentacija dostavi naknadno, u roku koji ne može biti duži od osam dana, ako je to nužno zbog hitnosti i ako osnovni uslovi za odlučivanje mogu biti ocijenjeni na osnovu dostavljene dokumentacije.

Odredba čl. 4. st. 2. ZOPVU, propisuje da na pitanja koja nisu uređena ovim zakonom supsidijarno se primjenjuju odredbe Zakona o stečaju i drugih propisa, ako nisu protivne svrsi i prirodi postupka vanredne uprave.

Odredba čl. 7. st. 1. ZOPVU, propisuje da ako ovim zakonom nije drugačije propisano, na pitanja dostave, rokova, ispitivanja potraživanja, organa povjerilaca, pobijanja pravnih radnji, odgovornosti, stečajnog plana, međunarodnog stečaja i drugih pitanja odgovarajuće se primjenjuju odredbe Zakona o stečaju.

Odredbe člana 58. stav 10. i 11. Zakona o stečaju („Službene novine F BiH“, broj: 53/21) propisuju da ako predlagač vrati sudu prijedlog za otvaranje stečajnog postupka koji nije uređen po uputstvu suda, sud prijedlog rješenjem odbacuje, a ako predlagač ne vrati ispravljen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka u roku iz stava (9) ovog člana, smatra se da je prijedlog povukao.

Odredba čl. 17. Zakona o stečaju, propisuje da ukoliko ovim zakonom nije drugačije predviđeno, u predstečajnom i stečajnom postupku shodno se primjenjuju odredbe Zakona o parničnom postupku pod uslovom da nisu u suprotnosti sa ciljevima i načelima predstečajnog i stečajnog postupka.

Odredbe čl. 336. st. 1. i 3. Zakona o parničnom postupku FBiH („Sl. novine FBiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu: ZPP), propisuju da ako je podnesak nerazumljiv ili ne sadrži sve što je potrebno da bi se po njemu moglo postupiti, sud će podnositelju vratiti podnesak radi ispravke ili dopune, uz navode šta treba ispraviti ili dopuniti i odredit će rok za ispravku ili dopunu podneska, koji ne može biti duži od osam dana, te da će se smatrat da je

podnesak povučen ako ne bude vraćen sudu u određenom roku, a ako bude vraćen bez ispravke odnosno dopune, odbacit će se.

Prijedlog za otvaranje postupka je podnesak u smislu odredbi čl. 334. ZPP, stoga mora ispunjavati sve kriterije urednog (ispravnog i potpunog) podneska, da bi se na osnovu njega moglo postupati i odlučivati, te su za slučaj njegove neurednosti, slijedom gore citiranih propisa, mjerodavne pomenute odredbe čl. 334. i 336. ZPP, koje obavezuju sud (*sud će podnosiocu vratiti podnesak radi ispravke ili dopune*), da neuredan podnesak vrati podnosiocu, ovo posebno kada imamo u vidu da odredbe čl. 16. ZOPVU, početak toka rokova, koji su u ovom postupku hitni, vezuju za **moment prijema urednog prijedloga**. Međutim, za razliku od redovnih sudskih postupaka, a po ocjeni ovog suda, u ovom posebnom postupku imajući u vidu njegov karakter, eventualno neotklanjanje nedostataka, sud ne može procesno sankcionisati, već će o prijedlogu donijeti meritornu odluku cijeneći činjenice navedene u prijedlogu, dokaze koje ih potvrđuju, u vezi sa svim drugim činjenicama i dokazima koje sud pribavi službenom provjerom i istraživanjem.

Za odlučivanje o osnovanosti podnesenog prijedloga, uz već pomenute odredbe čl. 9. st. 1., 13. i 21. ZOPVU, druge relevantne odredbe glase:

Odredba čl. 9. st. 2. ZOPVU, propisuje da sud u postupku odlučivanja o otvaranju postupka vanredne uprave samostalno utvrđuje da li u konkretnom trenutku postoje sistemske posljedice, javni interes, nužnost, proporcionalnost i drugi uslovi iz člana 10. ovog zakona.

Odredba čl. 10. st. 1. ZOPVU, propisuje da će sud otvoriti postupak vanredne uprave nad dužnikom iz člana 8. ovog zakona ako utvrdi da kod dužnika postoji platežna nesposobnost ili prijeteća platežna nesposobnost.

Odredba čl. 20. st. 1. ZOPVU, propisuje da sud može odlučiti o prijedlogu za otvaranje postupka na ročištu ili bez ročišta ako su činjenice dovoljno utvrđene, ako je dužniku omogućeno izjašnjenje i ako hitnost nalaže odlučivanje bez odlaganja

Odredbe čl. 20. st. 2. ZOPVU, propisuju da ako prijedlog podnosi Vlada Federacije Bosne i Hercegovine ili povjerioci protivno volji dužnika, sud će obavezno održati ročište prije otvaranja postupka, osim ako postoji neposredna opasnost od prekida kritične djelatnosti, uništenja ili znatnog umanjenja imovine, blokade poslovanja koja se ne može otkloniti kasnijom mjerom ili nastanka nenadoknadive štete povjeriocima i radnicima, a u slučaju izuzetka iz stava (2) ovog člana, sud može otvoriti postupak privremenim rješenjem i zakazati naknadno ročište najkasnije u roku od osam dana od dana otvaranja postupka.

Dovodeći u međusobnu vezu, analizom i tumačenjem navedenih propisa, zaključujemo da sadrže materijalnopravne pretpostavke za odlučivanje o prijedlog za otvaranje postupka vanredne uprave, kao i procesno pravne radnje suda (tj. procesni menadžment i arhitektoniku postupka) koje sud mora poduzeti i organizovati da bi došao u stadij da može odlučivati o prijedlogu.

U najkraćem, u vezi uslova za otvaranje postupka, isti su Zakonom postavljeni kumulativno i ogledaju se najprije u postojanju platežne nesposobnost ili prijeteće platežne nesposobnost (čl. 10. st. 1.), kao „redovne i opće“ pretpostavke za sam (redovni) stečajni postupak, te postojanja sistemskih posljedica, javnog interesa, nužnosti i proporcionalnosti (čl.

9. st. 2.), kao „vanrednih i posebnih“ pretpostavki za sam vanredni postupak, vanredne uprave. Sve ove pretpostavke, su pravni uslovi čije se postojanje dokazuje utvrđivanjem činjenica, koje sud mora utvrditi iz stanja spisa, kako bi prijedlog za otvaranje postupka vanredne uprave ocijenio osnovanim i otvorio postupak vanredne uprave nad dužnikom. Postojanje ovih redovnih pretpostavki, samo za sebe nije osnov za otvaranje postupka vanredne uprave. Također, ni čin donošenja ovog posebnog Zakona i u njemu apstraktna kvalifikacija da je dužnik od sistemskog značaja, samo za sebe, ne znači da su ove pretpostavke ostvarene. Da stvar bude još složenija, vanredne i posebne materijalno pravne pretpostavke za otvaranje postupka vanredne uprave, Zakon postavlja u vidu pravnih standarda, koji predstavljaju kompleks činjenica, za koje sudu treba ponuditi konkretne dokaze, na osnovu kojih bi sud utvrdio da su činjenice dokazane, a pravni standardi postavljeni čl. 9. st. 2., ostvareni u svakom konkretnom slučaju. Pojednostavljeno rečeno, sistemske posljedice moraju biti konkretizovane kroz segmente sistema iz čl. 9. st. 1.

U najkraćem, u vezi procesnopravnih radnji, moramo imati u vidu da se dužniku uvijek mora omogućiti izjašnjenje na podneseni prijedlog (čl. 20. st. 1.). U situaciji kao što je ova, kada je predlagač Vlada Federacije BiH, održavanje ročišta je obavezno, osim ako postoji neposredna opasnost od prekida kritične djelatnosti, uništenja ili znatnog umanjenja imovine, blokade poslovanja koja se ne može otkloniti kasnijom mjerom ili nastanka nenadoknadive štete povjeriocima i radnicima (čl. 20. st. 2.), ali je ovaj izuzetak od održavanja ročišta primjenjiv samo ako je neka od neposrednih opasnosti očigledna u datom trenutku, uz istovremeno ispunjenje (dokazanost) svih materijalno-pravnih pretpostavki, tj. uslova iz čl. 9. st. 2. i 10. st. 1., te uz obaveznu procesnu radnju da je dužniku omogućeno izjašnjenje na podneseni prijedlog.

Kada je u pitanju osvrt suda na materijalno-pravne pretpostavke i procesnopravne radnje koje mora provesti, kao uslova za pravilnu i zakonitu odluku, isti je u ovom obrazloženju dat iz razloga slikovitog prikaza kada i na koji način sud dolazi u procesni stadij da može odlučivati i na osnovu čega treba odlučivati. Nužno je to radi davanja odgovora na pitanje koliko ovi uslovi postoje u ovom momentu, a zbog hitnosti postupka, posebno imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 21. st. 1. ZOPVU, koja propisuje da (samo) ako su ispunjeni uslovi iz ovog zakona, sud donosi rješenje o otvaranju postupka vanredne uprave.

Ispitujući ispravnost i potpunost (urednost) podnesenog prijedloga, sud je utvrdio sljedeće:

Prijedlog za otvaranje postupka **mora sadržavati dokaze o sistemskim posljedicama neuređenog stečaja**, što podrazumijeva njihovu konkretizaciju, tj. navođenje tih dokaza u prijedlogu, njihovu obradu i analizu u prijedlogu, te njihovo prilaganje prijedlogu. Ovaj nužni element prijedloga je u potpunosti izostao budući da predlagač pod tačkom c) Prijedloga, samo navodi određene posljedice koje su postavljene hipotetički i apstraktno, bez bilo kakve konkretizacije, a što lišava sud bilo kakve mogućnosti da ispuni svoju zakonsku obavezu postavljenu odredbom čl. 9. st. 2. ZOPVU, da u postupku odlučivanja o otvaranju postupka vanredne uprave samostalno utvrđuje da li u konkretnom trenutku postoje sistemske posljedice, javni interes, nužnost, proporcionalnost i drugi uslovi iz člana 10. ovog zakona. To što sud treba da samostalno utvrđuje da li u konkretnom trenutku postoje sistemske posljedice, nikako ne znači da sud treba (još manje znači da mora), da sam sebi dokazuje da ove posljedice postoje. Teret dokazivanja ove činjenice leži isključivo na predlagaču. Ovo je posebno važno iz razloga što u ovoj odredbi pomenuti termin „neuređeni stečaj“, nije posebno definisan zakonom, pa prema tome predstavlja teorijski termin i u tom slučaju ga definišu nauka i struka kroz analizu

i literaturu i sam po sebi nije isključivo pravni već je ekonomski i privredni. Do ovog termina tj. do ove kvalifikacije se može doći kroz stručne analize, studije, ekspertize, koje prijedlog niti pominje da su provedeni, niti se na njih poziva, niti su uz isti dostavljeni. Posebno se postavlja pitanje iz čega će sud u konkretnom slučaju utvrditi vjerovatnoću neuređenog stečaja, imajući u vidu da je sam stečajni postupak, zakonom uređen, isključivo visoko strukturiran, strogi sudski postupak, kroz koji (stečajni) sud na odgovarajući i predviđen način uspostavlja kontrolu nad imovinom dužnika, radi grupnog i srazmjernog namirenja povjerilaca stečajnog dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava povjeriocima, te da se tokom stečajnog postupka može se provesti reorganizacija stečajnog dužnika prema odredbama tog zakona. Također, postavlja se pitanje kako će sud utvrditi da bi provođenje stečajnog postupka bilo u „neuređenom“ postupku koji bi doveo do štete u pogledu zaštite javnog interesa ili ekonomskog interesa.

Iz svega do sad navedenog, ovaj sud je stava da prijedlogu moraju prethoditi, u njemu biti navedene, te mu biti priložene stručne analize, studije, ekspertize, i sl. iz kojih sud može utvrditi postojanje posebnih i vanrednih materijalnopравnih pretpostavki iz čl. 9. st. 2., čije postojanje, za razliku od redovnih stečajnih razloga (čl. 10. st. 1.), konkretno privredno društvo umjesto u stečajni postupak kao redovan sudski postupak, usmjeravaju u postupak vanredne uprave. Sve ovo mora biti konkretizovano kroz segmente sistema, naznačene u čl. 9. st. 1.

Imajući u vidu sadržaj odredbi čl. 20. st. 2. i 4. ZOPVU, te dovodeći ih u vezu sa odredbama čl. 13. st. 1. tač. d) i st. 3, te odredbom čl. 10. st. 2. istog zakona, nedvosmisleno proizilazi dužnost suda da u konkretnom slučaju održi ročište prije otvaranja postupka, na kojem se mora omogućiti izjašnjenje, između ostalih i poznatim većim povjeriocima, osiguranim povjeriocima, javnom povjeriocu. U tom smislu, predlagač propušta da pod tačkom d) Prijedloga, navede potpun i ispravan popis poznatih povjerilaca i osiguranja, u mjeri u kojoj mu, kao subjektu javne vlasti, moraju biti razumno dostupni, a javna vlast je predlagač i donosilac Zakona na osnovu kojeg prijedlog podnosi, te je realno za očekivati da je kod pripreme i razrade konkretnog propisa, raspolagala relevantnim podacima koji mogu biti sastavni dio ovog nužnog elementa prijedloga. Predlagač kao subjekt javne vlasti je morao raspolagati minimalno podacima o javnim povjeriocima kao i povjeriocima koji predstavljaju subjekte javnog prava. Postupanje predlagača na način kako to navodi pod tačkom d) Prijedloga, relativizira načelo hitnosti u postupanju, budući da opterećuje sud radnjama, koje u značajnoj mjeri odlažu ispunjavanje uslova za održavanje ročišta i meritorno odlučivanje o samom prijedlogu.

Također, nužni element prijedloga su i podaci o zaposlenima, dobavljačima, javnim prihodima, kritičnim ugovorima, dozvolama i koncesijama, koje predlagač ne navodi ni u kojoj mjeri, te ih je nužno navesti barem u onoj mjeri i sa onim detaljima kojima je predlagač, koji je subjekt javne vlasti, raspolagao za potrebe predlaganja i donošenja konkretnog zakonskog propisa na osnovu kojeg je podnesen ovaj prijedlog, što je predlagač propustio da učini. Ovo je također nužno imajući u vidu regulaciju čl. 9. st. 2. ZOPVU, te sve što je navedeno za dio Prijedloga pod tačkom c), važi i za dio prijedloga pod tačkom e).

U Prijedlogu moraju biti navedeni podaci, te mu biti priloženi dokazi o tome koji je to broj zaposlenih, koji su to dobavljači, koliki su to javni prihodi, koji su to kritični ugovori, dozvole i koncesije, te kako i na koji način sve to skupa upućuje na postojanje posebnih i vanrednih materijalnopравnih pretpostavki iz čl. 9. st. 2., čije postojanje, za razliku od redovnih stečajnih razloga (čl. 10. st. 1.), konkretno privredno društvo umjesto u stečajni postupak kao redovan sudski postupak, u slučaju platežne nesposobnosti, usmjeravaju u postupak vanredne uprave. Npr. potrebno je pružiti navode i dokaze o tome kako predviđeno otpuštanje 1.198

radnika, utiče na sveukupnu zaposlenost u sistemu, u odnosu na broj ukupno zaposlenih, javne prihode, javne fondove i sl.

Manjkavost Prijedloga u tačkama pod c), d) i e), onemogućava sud da ispuni svoju zakonsku obavezu iz čl. 13. st. 3. ZOPVU, službenog pribavljanja podataka kod povezanih društava, banaka, javnih organa, registara, povjerilaca ili drugih trećih lica, jer ti subjekti nisu nikako ili nisu u dovoljnoj mjeri mapirani, pa sudu ostaju nepoznati a sud u okolnostima hitnog postupka ne smije biti u situaciji da nagađa od koga će prikupljati informacije i dokaze relevantne da meritornu odluku u ovako hitnom i specijalnom postupku.

Teret dokazivanja je imperativ za predlagača, a službena provjera je diskreciono pravo suda. Odredba čl. 10. st. 2. ZOPVU, nameće imperativ predlagaču da svaku svoju tvrdnju o spasu dužnika i spasu sistema potkrijepi egzaktnim brojevima i dokumentima, što u konkretnom prijedlogu nedostaje.

Tačka h) Prijedloga, je nepotpuna jer nedostaju podaci o predloženom licu koje je Vlada Federacije Bosne i Hercegovine imenovala za vanrednog upravnika, a samo pominjanje rješenja i njegovo prilaganje, taj nedostatak neotklanaju.

Ako je čl. 21. st. 2. tač. g) ZOPVU, propisano da rješenje o otvaranju postupka sadrži pragove i početne operativne okvire, uključujući prag za raspolaganje neoperativnom imovinom, prag za hitna plaćanja kritičnim dobavljačima i okvir dopuštenih operativnih plaćanja i ugovora u prvoj fazi stabilizacije, inicijativa i obrazloženje istog može poteći samo od predlagača, a nikako od suda ili nekog trećeg, to odmah znači da je i ovaj element, bez obzira što nije predviđen u čl. 13. st. 1. ZOPVU, mogao biti obrađen Prijedlogom, a i što je u direktnoj vezi sa obavezom suda da osnovanost Prijedloga ocijeni i kroz analizu da li su ili ne ispunjeni pravni standardi postojanja sistemskih posljedica, javnog interesa, nužnosti i proporcionalnosti za otvaranje postupka vanredne uprave.

Imajući u vidu da je potrebno utvrditi postojanje uslova za otvaranje postupka vanredne uprave, kao eventualnu potrebu utvrđivanja brojnih drugih stručnih činjenica, za koje su potrebna stručna znanja kojima sud ne raspolaže, to postoji mogućnost da će biti potreba odrediti vještačenja, analize, revizije, procjene ili druge angažmane kvalifikovanih lica, za koje će biti potrebni novčani izdaci koji predstavljaju troškove postupka, to je sud odredio iznos predujma troškova za trenutni stadij postupka i obavezao predlagača da isti uplati.

Ovaj sud smatra nužnim ponovo se osvrnuti na sadržaj ranije citirane odredbe čl. 9. st. 2. ZOPVU, kao i svoju obavezu da u ovom slučaju utvrdi postojanje sistemskih posljedica, javnog interesa, nužnosti, proporcionalnosti i drugi zakonskih uslova. U pogledu toga, sud zapaža da u Prijedlogu nedostaje opis faktičkog stanja, u konkretnom trenutku, o aktivnim, ugroženim i već zaustavljenim poslovnim i svim drugim procesima u vezi ovog dužnika, te njihovom direktnom uticaju na same ciljeve zakona, koji su proklamovani kroz očuvanje poslovnog kontinuiteta dužnika, očuvanje vrijednosti imovine, zaštitu radnih mjesta, zaštitu lanca dobavljača i kooperanata, sprečavanje lančanih poremećaja na tržištu, očuvanje javnih prihoda, očuvanje industrijske proizvodnje i djelatnosti od posebnog značaja za Federaciju Bosne i Hercegovine, zaštitu stabilnosti finansijskog sistema i postizanje veće stope namirenja povjerilaca nego u redovnom stečajnom postupku. Prijedlogu nedostaje bilo kakva konkretizacija o stanju kod dužnika i konkretizacija uzročne veze sa zakonskim ciljevima, te konkretan opis realne opasnosti, ne samo za dužnika, već za cijeli sistem. Logični nastavak u prijedlogu bi bila konkretizacija mjera za stabilizaciju dužnika i vremenski okvir stabilizacije,

što je također izostalo. Na osnovu ovoga sud treba da procijeni koliko su u konkretnom slučaju ostvareni pravni standardi postojanja sistemskih posljedica, javnog interesa, nužnosti i proporcionalnost, kao zakonski uslovi za vanrednu upravu.

Osim navoda da će provođenje stečaja dovesti do posljedica koje su općenito deklamovane Zakonom, prijedlogom je potrebno opisati i pružiti dokaze, na koji način se ostvaruje sistemski značaj dužnika, te na koje konkretne načine bi se reflektovalo pokretanje i/ili vođenje stečaja na javni interes i koje bi konkretne posljedice bile po ocjeni predlagača. Prijedlog se mora zasnivati na egzaktnoj ekonomskoj ekspertizi i matematičkim proračunima gubitaka, ne za samog dužnika, već za cijeli sistem. Sud primjećuje da je u prijedlogu u potpunosti izostalo objašnjenje bilo kakvog scenarija spasa uvođenjem vanredne uprave. Nedostaju bilo kakve projekcije o posljedicama na sistem bez vanredne uprave i posljedicama na sistem nakon što se uvede vanredna uprava. I ovo je od značaja sudu da procijeni koliko su u konkretnom slučaju ostvareni pravni standardi postojanja sistemskih posljedica, javnog interesa, nužnosti i proporcionalnost, kao zakonski uslovi za vanrednu upravu.

Da bi sud donio rješenje o otvaranju postupka vanredne uprave, činjenice moraju biti dovoljno utvrđene (čl. 20. st. 1.), tj. svi zakonom propisani uslovi moraju biti ispunjeni (čl. 21. st. 1.), jer će sud odbiti prijedlog ako u momentu odlučivanja nisu ispunjeni zakonom propisani uslovi za otvaranje postupka (čl. 23.). Ovdje navedene odredbe dodatno potvrđuju stav suda da prijedlogu moraju prethoditi, u njemu biti navedene, te mu biti priložene stručne analize, studije, ekspertize, i sl., iz kojih sud može utvrditi postojanje posebnih i vanrednih materijalnopравnih pretpostavki iz čl. 9. st. 2., čije postojanje, za razliku od redovnih stečajnih razloga (čl. 10. st. 1.), konkretno privredno društvo umjesto u stečajni postupak kao redovan sudski postupak, usmjeravaju u postupak vanredne uprave. Naime, ako te posebne i vanredne materijalnopравne pretpostavke iz čl. 9. st. 2., nisu ispunjene, onda će se postupak provoditi u skladu sa Zakonom o stečaju (čl. 23. st. 4. ZOPVU).

U prilog prednjim zaključcima suda o nepotpunosti samog prijedloga, ide sami sadržaj prijedloga, u dijelu gdje je navedena „Napomena povjerljivosti podataka“, koja glasi: *U skladu sa članom 12. Zakona, ovaj prijedlog i javni sažetak ne sadrže specifične komercijalne podatke, detaljne tehničko-tehnološke analize, pojedinačne iznose dugovanja prema strateškim partnerima niti elemente poslovne tajne čije bi javno objavljivanje u ovoj fazi moglo nanijeti dodatnu štetu dužniku, povjeriocima, stabilnosti finansijskog tržišta ili javnom interesu Federacije Bosne i Hercegovine.*

Odredba čl. 12. st. 3. ZOPVU, propisuje da ako prijedlog podnosi Vlada Federacije Bosne i Hercegovine, prijedlog mora biti prethodno usvojen na sjednici Vlade i mora sadržavati javni sažetak razloga za pokretanje postupka, osim podataka čije bi objavljivanje nanijelo štetu dužniku, povjeriocima, tržištu ili javnom interesu.

Iz navedene odredbe jasno i nedvosmisleno proizilazi da (samo) javni sažetak Prijedloga ne smije sadržavati podatke čije bi objavljivanje nanijelo štetu dužniku, povjeriocima, tržištu ili javnom interesu, ali sam Prijedlog mora sadržavati ove podatke i sud njima mora raspolagati, jer bez njih ne može odlučivati, a samo je sud taj koji donosi odluku o tome da li je Prijedlog za otvaranje postupka vanredne uprave osnovan ili ne.

Podneseni prijedlog uglavnom sadrži apstraktne navode (činjenične navode) i prepisane zakonske odredbe, nisu mu priloženi nikakvi dokazi iz kojih sud u ovom trenutku može utvrditi da su ispunjeni proceduralni uslovi i materijalno pravne pretpostavke za bilo kakvu meritornu

odluku. Činjenice moraju biti dokazane. Dakle nisu dovoljni samo navodi, bez da su dokazani. To bi moglo biti samo u slučaju da se radi o općepoznatim činjenicama. Međutim, imajući u vidu sadržaj već pomenutih odredbi ZOPVU, najprije čl. 9. st. 2., zatim, čl. 20. st. 1. i čl. 23., a posebno odredbi čl. 1. st. 3. i 4., (*da navođenje dužnika u ovom zakonu ne znači otvaranje postupka vanredne uprave, koji se može otvoriti samo rješenjem suda, nakon što sud utvrdi da su ispunjeni svi uslovi za otvaranje postupka propisani ovim zakonom*), kada imamo sve ove propise u vidu, neozbiljno bi bilo očekivati od suda da smatra da su uslovi koji su postavljeni kroz pravne standarde iz čl. 9. st. 2., ostvareni samo kroz općepoznate činjenice, pa da mu se u konkretnom slučaju ne moraju dokazivati da postoje u ovom trenutku, samo zato što su sadržane kao navodi konkretnog prijedloga kojem nedostaje bilo kakva procesna građa o ovim navodima ili samo zbog toga što će biti otvoren stečajni postupak nad dužnikom.

Nakon što je analizirao prijedlog, imajući u vidu sve pomenute propise, sud sada daje svoj odgovor na gore postavljeno pitanje i konstatuje da u ovom momentu nisu ispunjeni uslovi da donese rješenje o otvaranju postupka vanredne uprave, pa ni privremenim rješenjem (na osnovu samog Prijedloga, bez održanog ročišta). Ovo iz razloga što Prijedlog, ne upućuje ni na zaključak da postoji neposredna opasnost od prekida kritične djelatnosti, uništenja ili znatnog umanjenja imovine, blokade poslovanja koja se ne može otkloniti kasnijom mjerom ili nastanka nenadoknadive štete povjeriocima i radnicima (čl. 20. st. 2. i 3.).

Cilj zakona nije samo to da spriječi kolaps u jednoj kompaniji, već da spriječi kolaps cijelog sistema, a kolaps jedne kompanije, sam za sebe ne znači kolaps cijelog sistema. Sadržaj Prijedloga, skupa sa medijskim naslovima upućuju na zaključak da je kompanija, na žalost, pred kolapsom, ali Prijedlogu nedostaje bilo kakva konkretizacija da je usljed toga cijeli sistem ili njegov značajan dio pred kolapsom.

To što postoji mogućnost da se otvori stečaj i da to po sili Zakona o stečaju, prouzrokuje gubitak 2.000 radnih mjesta, samo za sebe nikako ne može biti dovoljan osnov za zaključak da, samo zbog toga, u ovom trenutku postoje systemske posljedice, te da je otvaranje postupka vanredne uprave nad dužnikom, u javnom interesu, da je nužno i da je proporcionalno. Ukoliko sud ne može zaključiti da su ovi uslovi ostvareni, to nema osnov da donese rješenje o otvaranju postupka vanredne uprave (čl. 21. st. 1). Sud mora raspolagati egzaktnim podacima o vezi između sistema i dužnika, prikazanim kroz sve segmente sistema za koje je dužnik od sistemskog značaja, a Prijedlog sa svim svojim priložima, iste podatke ne sadrži, pa ga je iz navedenih razloga nužno dopuniti.

Imajući u vidu izloženo, te citirane propise, sud je pozvao predlagača da u roku od 8 dana ispravi i dopuni prijedlog sa nedostajućom dokumentacijom označenom u st. I izreke ovog rješenja, koja treba da sadrži egzaktne podatke potrebne za zaključak da li su ispunjeni svi kumulativno zakonom propisani uslovi za otvaranje postupka vanredne uprave.

Sud se u ovom trenutku, kroz ovo rješenje bavio posebnim Zakonom kao pozitivnim propisom kroz analizu i ocjenu podnesenog prijedloga i njegovih priloga, radi provjere njegove urednosti, postojanja procesnih uslova i materijalno-pravnih pretpostavki i uslova za odlučivanje o prijedlogu.

U ovom rješenju sud se nije bavio pitanjima koja bi mogla biti od uticaja na to da li je ovaj Zakon, kompatibilan sa Ustavom BiH, sa Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama i njenim protokolima, ili sa zakonima Bosne i Hercegovine; ili u pogledu postojanja ili domašaja nekog opšteg pravila međunarodnog javnog prava koje je bitno za

odluku suda. Ova pitanja će biti predmet posebne analize ovog suda u objektivno najkraćem mogućem narednom periodu.

Ovaj Zakon je pozitivni propis i to će biti sve dok zakonodavac ne odredi drugačije ili Ustavni sud Bosne i Hercegovine ne odluči drugačije, a sud ima ustavnu dužnost da ga primjenjuje.

Sud je obavezan javno objaviti odluku u skladu sa čl. 2. st. 2. i čl. 117. st. 1. ZOPVU.

Sudija
Dino Aličić

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ovog rješenja nije dozvoljena posebna žalba.